Ehmine otsuse tagajärjest olnud peignuer ise neid
ütelnud: „selle nelja wägi waldset kinnitust
on otte wõtnud peab nüüd naela sõrmus ja
nõige sõgawamaks weeks upustatud saama.
Jah! otsuse oma kunamiseni olda kinnud, sest
sina olid nimelt see neljas nimi tüütrega nii
wägi waldselt ümber on käinud. Seda
rasked muhtlust nergitanud aga nuringar-
ja käinunud seda 12 nooliga nimust läbi lastes
Peeter aga selle noorad leiba ja naabet murelse-
mad, saanud nüüd nuringall wõimekese ja
wiimana na nõige selle nõgi waldsuse.
Koerad nida ta ootnud jõõnud temale tuuse
ja sawat praegu nii näidu nõukine
neid weel saatunas ei ole näinud.

Saatnud neiu Greeta Karu.
Saadud 18 31/III 95.

Ükskord elanud üks ürsi poiss weikese
mõisakese rikas peremansel ses ja ammust
ajast oma saksa juures ametid
kinni pidanud ja sell moel ka hea korra
ja kapikraid kogunud. Noh! nii olnud
aga siis nii jugusel mansel wõiga raha
olnud küllalt niisama ka peigmehi.
Üks neist peigmeestest käis ta ka nõige
enam armastanud, olnud hirmus röövel,
kes selle mõisa ligidal paksus metsas
elet pidanud. Peale mitmekordse pruudi-
kodus käimise, mõtnud ta ka nõuks oma
tulewast naabrest oma juure wõerusele
kutsuda.
Kutse wõetud lahkesti wasta, ja paari
päewa pärast ka teeleis otte. Nii
juhtus aga mansel, palawast armust
kihutatud kuhnunud ta terve päew
aga oma peia maja õtsides mööda metsa